

5 Νοεμβρίου 2021

Ταινία «Καλάβρυτα 1943»: Καταπέλτης 91χρονος επιζών του Ολοκαυτώματος και έγκλειστος του σχολείου

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ο 91χρονος σήμερα επιζών Γιώργος Δημόπουλος αναφέρεται στην ταινία και καταρρίπτει τον μύθο του «καλού» ναζί

Ο επιζήσας του Καλαβρυτινού Ολοκαυτώματος Γιώργος Δημόπουλος
Pelop.gr

Τον μύθο του «καλού» ναζί, που τάχα ελευθέρωσε τα γυναικόπαιδα από το Δημοτικό Σχολείο των Καλαβρύτων, την αποφράδα 13η Δεκεμβρίου 1943, καταρρίπτει με εμφαντικό τρόπο, μιλώντας στην «Πελοπόννησο», ένας εκ των επιζώντων του Ολοκαυτώματος και των εγκλείστων του Σχολείου. Ο 91χρονος σήμερα Γιώργος Δημόπουλος, με τρεμάμενη φωνή, πνιγμένη στη συγκίνηση, εξιστορεί τα πραγματικά γεγονότα στην εφημερίδα «Πελοπόννησος» και

μεταφέρει ατόφια τη φρίκη, όπως ακριβώς την βίωσε.

Ήταν τότε μόλις 13 ετών και βρισκόταν με τα τρία αδέρφια και τη μητέρα του μέσα στο σχολείο, την ίδια ώρα που χωρίς να το ξέρουν, ο πατέρας του δολοφονείται από το εκτελεστικό απόσπασμα στον τόπο του μαρτυρίου.

Όπως ξεκαθαρίζει, μιλώντας στην «Π», κανένας ναζί δεν άνοιξε ποτέ καμία πόρτα και ούτε θα χρειαζόταν να την ανοίξει, διότι πολύ απλά έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν ποτέ κλειδωμένες: «Μου το λέτε και ανατριχιάζω! Έχω χίλιους τρόπους να αποκρούσω αυτόν τον ψευδέστατο ισχυρισμό! Τι χυδαιότητες είναι αυτές; Όσοι τα ισχυρίζονται αυτά, ασελγούν πάνω στα ιερά και όσιά μας! Μεγαλύτερη χυδαιότητα δεν έχω συναντήσει! Βλέπω μπροστά μου τώρα που σας μιλάω, όλες τις εικόνες της φρίκης. Τα έχω περασμένα όλα στο πετσί μου από τότε και θυμάμαι, κάθε δευτερόλεπτο που έζησα! Έχω τις εικόνες νωπές! Δεν δέχομαι ούτε ένα γράμμα από αυτά που λέω να αμφισβητηθεί, γιατί εγώ τα έζησα! Και μάλιστα ήμουν 13 ετών και μπορούσα να αντιλαμβάνομαι πολύ καλά τι γινόταν...».

«Δημιούργημα νοσηρής φαντασίας ο καλός Ναζί»

«Η ταινία δεν έχω ιδέα τι περιλαμβάνει. Αλλά αυτό που παρουσιάζεται στο διαφημιστικό, ότι κάποιος «καλός» Αυστριακός ναζί κόβει δήθεν τις αλυσίδες της πόρτας και σώζει τα γυναικόπαιδα, δεν ανταποκρίνεται διόλου στην πραγματικότητα. Είναι δημιούργημα νοσηρής φαντασίας, απέχει παρασάγγας από την πραγματική ιστορία! Είναι όνειδος, μια τόσο οδυνηρή ιστορία, με τόσο αίμα, με τόσο κλάμα, να υπόκειται στην κρίση του κάθε σκηνοθέτη, για τον τρόπο με τον οποίο θα την παρουσιάσει! Με τους ανίερους αυτούς ισχυρισμούς, μας σκοτώνουν για μια φορά ακόμα, πατώντας πάνω στα κόκκαλα, πάνω στα ιερά μας, πάνω στα πιστεύω μας! Ακόμα και ο Αίσωπος ωχριά μπροστά στον σεναριογράφο της ταινίας!».

«Ουδέποτε οι πόρτες ήταν κλειδωμένες»

Ο κ. Δημόπουλος, θυμάται με κάθε λεπτομέρεια τα γεγονότα: «Βγήκαμε έξω από το σχολείο, άλλοι από τα παράθυρα που έσπαζαν οι αλλόφρονες μητέρες και άλλοι από τις πόρτες! Ουδέποτε όμως οι πόρτες ήταν κλειδωμένες! Οι πόρτες όλες μαζί ήταν πέντε και άνοιγαν προς τα μέσα. Από μία στις τέσσερις αίθουσες και μία η κεντρική. Ποια πόρτα άνοιξε ο υποτιθέμενος “καλός” ναζί; Αυτά είναι παραμύθια! Όταν αντιληφθήκαμε τους καπνούς και άρχισαν να μας πνίγουν, επικράτησε πανζουρλισμός! Ένα ποτάμι που άφριζε ήταν ο κόσμος καθώς έβγαινε έξω από το σχολείο! Οι αίθουσες ήταν ασφυκτικά γεμάτες και πάνω στο πανδαιμόνιο της εξόδου, ποδοπατιέται μια γυναίκα, η Κρίνα Τζαβάρια, η οποία ξεψυχά επί τόπου!

Όταν έσπασαν τα παράθυρα, που ήταν ψηλά στους τοίχους, πολλές μανάδες πέταγαν τα παιδιά τους έξω για να σωθούν αυτά πρώτα! Βγαίνοντας με τη σειρά τους αυτές από τις διάπλατα ανοικτές πόρτες, που ουδέποτε έκλεισαν και χωρίς κανείς Γερμανός να τις εμποδίσει, έψαχναν να βρουν τα παιδιά τους. Ποιος θα μπορούσε να δει την ώρα του αλαλαγμού ότι υπήρξε κάποιος δήθεν Αυστριακός ναζί στην πόρτα; Είχε κανένας τον χρόνο και την ψυχραιμία να παρατηρήσει τέτοιο πράγμα, όταν ο κόσμος έβγαине σαν ποτάμι από το σχολείο; Είναι ποτέ δυνατόν να λέγονται τέτοιες ανυπόστατες θεωρίες, που δεν αντέχουν σε καμία λογική;».

Και στο σημείο αυτό, ο κ. Δημόπουλος παραθέτει ένα ακόμα σημαντικό σημείο της ιστορίας: «Τη στιγμή του αλαλαγμού που βγαίναμε από την κεντρική πόρτα, είχε ήδη καταφθάσει το εκτελεστικό απόσπασμα, που επέστρεφε από τον τόπο της δολοφονίας των Καλαβρυτινών. Αν θέλανε να μας σκοτώσουν, δεν θα μπορούσαν να το κάνουν; Τι θα τους εμπόδιζε; Μας έβλεπαν να βγαίνουμε και θυμάμαι ότι γελούσαν και απολάμβαναν το θέαμα της αλαφιασμένης εξόδου μας!. Σαφώς δεν είχαν σκοπό να μας κάψουν. Απλώς μας έκλεισαν στο σχολείο για δύο λόγους: Ο ένας για να μην αντιληφθούμε την εκτέλεση και υπάρξουν αντιδράσεις και δεύτερον για να αποθαρρύνουν ενδεχόμενη αντίσταση των μελλοθάνατων, από τη στιγμή που αυτοί ήξεραν ότι κρατούσαν τις γυναίκες και τα παιδιά τους».

Πηγή: newsbomb.gr